

WEEKENDAVISENS ARKIV

Om sproglig rytmesans

JESPER HOFFMEYER Cand. scient., dr. phil., emeritus Biologisk In
27. december 2013

NÅR vi snakker med hinanden, indtager vi normalt på skift rollen som talende og lyttende. Fænomenet kaldes turn-taking. »At skiftes« kunne man måske sige på dansk, for netop denne skiften mellem rollerne er det centrale element i turn-taking, og skønt fænomenet først blev gjort til et videnskabeligt tema i såkaldt konversationsanalyse, har det formentlig rod i en dybere rytme i det menneskelige samkvem.

Konversationsanalyse beskæftiger sig med måden, sproget faktisk bruges på, når folk snakker sammen, og har derved fungeret som et korrektiv til den lingvistiske tradition, der gennem 30 år var domineret af Noam Chomskys ideer fra 50'erne om sproget som et formelt system af regler. Som en slags dybtliggende medfødt grammatik skulle disse regler sikre, at det lille barn kunne lære at tale, uanset hvilket lokalt sprog det nu voksede op med.

En helt anden opfattelse af sproget finder vi i 1951 udtrykt hos antropologen Gregory Bateson, der kaldte det nonsens at tro, at sprog er bygget op af ord plus grammatiske regler, for ord er ikke selvberørende enheder.

Ord får først deres betydning som elementer i det system af tegn, som de samtalende skaber mellem sig. Det blev imidlertid Chomskys ideer, der bragte igennem, måske ikke mindst fordi de viste sig vældig effektive til at implementere i computerprogrammer.

Batesons systemopfattelse af vores tale-og tankevirksomhed, som han kaldte en »ecology of mind,« blev derimod kørt ud på et sidespor, og blev først meget senere igen taget op af sprogforskerne via konversationsanalysen.

Hvis man optager en samtale mellem mennesker på video, viser det sig, at en anelig del af de lyde, der udveksles, er meningsløse ytringer som »oh« og »mmm«, pauser, klikken med tungen, rømmen sig, latterudbrud, samt grammatikalsk ufuldstændige sætninger og fritstående ord. Dertil kommer selvfølgelig hele batteriet af grimasser og fagter, skift i tonehøjde og styrke, der ledsager talen, samt perioder af varierende længde med stilhed. Man kunne måske tro, at alt dette var udtryk for sløset omgang med sproget, men faktisk viser det sig, at alle disse ytringer indgår i meningsskabelsen. For blot at nævne et enkelt eksempel, så er den indbyrdes timing i talestrømmen - som den for eksempel viser sig i turn-taking-rytmen - så finkornet, at der går mindre end to tiendedele af et sekund mellem, at den ene person stopper sin tale, og den næste begynder. Hvis der går længere tid end det, opleves det som i sig selv betydningsbærende.

JEG blev derfor nysgerrig, da jeg forleden stødte på en artikel om turn-taking hos silkeaber. Vore nærmeste slægtinge blandt aberne, chimpanserne, er meget lidt vokale, og derfor har gåden om talesprogets oprindelse ført til teorier om, at talesproget i udgangspunktet har været baseret på fagter og især håndbevægelser snarere end på lyde.

Men selv om man accepterer denne teori, så refter dog det gådefulde spørgsmål om, hvorfor talen endte med at blive baseret på lyd? En gruppe psykologer fra Princeton University har så fundet på at undersøge kommunikationen hos de små silkeaber, der ligner os ved at være udpræget vokale. Parvis blev silkeaberne anbragt i hvert sit hjørne af et lokale, men adskilt fra hinanden af et gardin, som forhindrede dem i at se hinanden.

Forskerne opdagede så, at abernes udveksling af lyde fulgte et turn-taking-mønster, og i modsætning til de fint synkroniserede duetter, der udføres af fugle, havde abernes turn-taking intet at gøre med parring eller territorieforsvar. »Aberne konverserede,« skriver forskerne. Om hvad, kunne man spørge? Formentlig fortalte de blot hinanden, hvem de var, alder, køn og lignende.

Nu er det jo indlysende, at vi ikke kan have arvet lyd sproget fra silkeaber. Men silkeabernes turn-taking-konverseren kunne indikere, at et rytmisk element må være til stede som en slags bærebølge for, at en konversation kan fungere socialt. Og det leder tanken hen på interessante undersøgelser af mor-barn-forholdet i barnets allerførste levetid, specielt i forbindelse med amning.

De er logget ind som:

Jesper Hoffmeyer

[Log ud](#) | [Redigér profil](#)

 [Cookie- og privatlivspolitik](#)

Alle mødre kender til, at spædbarnets sugen med jævne mellemrum afbrydes af perioder, hvor barnet uden at slippe brystvorten med munden bare holder op med at suge.

Det sjove er, at der ingen som helst fysiologisk årsag er til disse pauser, som desuden er enestående for mennesker. Ingen andre pattedyrs unger holder lignende pauser. Når barnet således tager sig en slapper, begynder mødre spontant at ryste barnet lidt, hvilket dog påviseligt kun forlænger varigheden af pausen. Alligevel siger alle mødre, at de føler, det er vigtigt at intervenere på denne måde, og noget tyder på, at de har ret.

Psykologen Kenneth Kaye, som i begyndelsen af 1980erne publicerede disse resultater, fremsatte den hypotese, at denne tidlige mor-barn-interaktion tjener til at grundlægge netop den turn-taking-struktur eller rytme, som gennemsyrrer menneskelig social interaktion. Kayes resultater viste, at det, der fremkalder babys genoptagelse af sugningen, er moderens ophør med at ryste baby. Hvilket minder om, hvad vi kender fra det voksne liv: At når samtalepartneren holder op med at tale, føler man en kraftig tilskyndelse til selv at skulle sige noget.

Undersøgelser viser da også, at de fleste mødre efter to uger har lært sig et mønster, hvor de kun ryster barnet helt kortvarigt.

Kayes egen konklusion er så, at denne helt basale turn-taking, hvor mor og barn skiftes til at yde en indsats, grundfæstes som en rytme i vores sind allerede under amningen og videreudvikles i de første to år af barnets liv gennem en fortsat gentagelse af samme interaktionsmønster i stadig mere komplekse situationer.

Det virkelig interessante ved denne mekanisme er, at den ikke som sådan er nedarvet.

Hvad der er nedarvet, er kun spædbarnets uforklarlige pauser, der så giver anledning til, at der opstår en rytmisk interaktionsproces mellem mor og barn.

Alt dette løser jo på ingen måde sprogets gåde. Men det placerer gåden i et kropsligt og socialt sindelag, fjernt fra Chomskys fokusering på formelle regler.

Forside**Avisen**

Overblik
Lydavis
E-Avis
Arkiv
Penkowa-sagen
Per Brandt-sagen
Koldkrigssagen
Sass Larsen-sagen

Bøger

Aktuelle
Søg bog
Oversigt
Anmeldere
Litteraturpris

Liv

Om LIV
Læserrejser
Læsernes vinklub
Læsernes filmklub
VidensUniverset

Om os

Historien
Medarbejdere
Bogudgivelser
Kontakt os
Annoncer

Abonnement

Ophavsret

Privatlivspolitik

Generelle
handelsbetingelser